

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273,
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,
Secretar redacție Vasilica Onofrei, tel. 0741 706 602,
redactor_sef@yahoo.com
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru
susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile
culturale și filantropice ale parohiei, primim donații
în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450
deschis la Raiffeisen Bank Iași

**Programe gratuite pentru copii, elevi,
studenți și tineri organizate în parohia
noastră**

**Adresăm tuturor copiilor, elevilor, studenților,
tinerilor, precum și tuturor persoanelor
interesate, indiferent de vârstă, invitația de a
participa la următoarele activități:**

- CLUBUL DE ȘAH, sâmbăta, la ora 17.00.
- REPETIȚIILE CORULUI DE TINERET
„PSALM” DIN CADRUL CURSULUI GRATUIT
DE INTERPRETARE A MUZICII RELIGIOASE
CORALE, se vor relua imediat după încheierea
sesiunii de examene universitare.
- MEDITAȚII LA MATEMATICĂ pentru elevi de
gimnaziu și liceu
- CURSURI gratuite de LIMBA ENGLEZĂ,
vinerea ora 16.00—grupa mare
Vinerea, ora 17.00—grupa mică
- MEDITAȚII la orice disciplină

Condiții de participare și detalii:

- www.parohiatomacozma.ro
- tel. 0741 706 602 sau 0761 621 994
- e-mail/id messenger: redactor_sef@yahoo.com

BIBLIOTECA PAROHIALĂ

Delectează-te cu o carte nouă!

Citește și informează-te !

Prin Biblioteca Parohială vă punem la dispoziție o
gamă largă de cărți religioase și de cultură generală.

Program de funcționare:

Duminica, între orele 11.00-12.00

Persoane de contact:

- * Alexandra Popa, tel. 0720 606 820,
petite_sourire@yahoo.com
- * Irina Dănilă, tel. 0742 344 024,
irina_danila93@yahoo.com

Tipografia Croma Line, Adresa: STR. SOCOLA, Nr. 51-
53 tipografii, materiale publicitare, producție
croma.line@yahoo.com, 0728 101 081

Duminică, 27 iunie a.c., a fost săvârșită prima Liturghie
Arhierescă la biserica din Complexul Rezidențial I. C. Brătianu,
Bucium, Iași. Slujba a fost oficiată de Înaltpreasfințitul Părinte
Mitropolit Teofan, înconjurat de un impresionant sobor de preoți și
diaconi. Această bucurie duhovnicească s-a constituit într-un bun prilej
de a primi binecuvântare sfântă pentru buna desfășurare a lucrărilor de
construcție a bisericii parohiale, dar, mai ales, pentru nașterea unei noi
comunități creștine parohiale.

Întâistătătorul Mitropoliei Moldovei și Bucovinei le-a vorbit
credincioșilor prezenți despre importanța bisericilor și despre
necesitatea zidirii de noi lăcașuri de cult: *De aceea se zidesc biserici
iubiți credincioși, pentru ca adevărul fundamental al lui Hristos
Dumnezeu Omul să fie propovăduit în fiecare ceas, la fiecare Liturghie
cu alte cuvinte, cu alte teme, esența fiind aceeași și anume credința
noastră în Dumnezeu Omul Iisus Hristos. Să dăm slavă lui Dumnezeu
pentru că s-au zidit și se zidesc biserici, să dăm slavă lui Dumnezeu
pentru că se propovăduiește Hristos Domnul, că sunt preoți sau creștini
laici care își iau asupra lor sarcini de a construi sau de a sprijini
construirea unei biserici, lucru greu, neînțeles de către unii, criticat de
câtre alții însă însuși Bisericii trebuie să fie cu smerenie, dar și cu
demonitate înainte.*

Cronicar

Credința și fapta

Foie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a șasea după Rusalii

**APEL LA RUGĂCIUNE ȘI SOLIDARITATE
CREȘTINĂ CU CEI AFECTAȚI DE INUNDAȚII**

**Cuvânt duhovnicesc al
Sfântului Teofan Zăvorâtul**

În aceste zile când mulți
semeni din nord-estul țării sunt greu
încercați de revărsarea nemiloasă a
apelor, Patriarhia Română îndeamnă
clerul și credincioșii de la parohii și
mănăstiri ca la Sfânta Liturghie și la
alte sfinte slujbe să înalțe rugăciuni
pentru oprirea ploilor, conform

îndrumărilor din Liturghier (*Adunare de
cereri la diferite trebuințe*).

În același timp, în semn de
compasiune și solidaritate cu cei afectați
de inundațiile din nord-estul Moldovei,
care s-au soldat cu pierderi de vieți
omenești și au provocat mari pagube
materiale, am organizat și la biserica
noastră colecte în bani, alimente
neperisabile și alte bunuri materiale
(inclusiv materiale de construcții) pentru
ajutorarea familiilor sinistrate. Cei ce doresc să ne sprijine pot obține

Evangelhia acestei duminici Vindecarea slăbănogului din Capernaum (Matei IX, 1-8)

1. Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa.
2. Și iată, l-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința
lor, a zis slăbănogului: Îndrăznește Fiule ! Iertate sunt păcatele tale !
3. Dar unii dintre cărturari ziceau în sine: Acesta hulește.
4. Și, Iisus știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile
voastre?
5. Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice:
Scoală-te și umblă ?
6. Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a
zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta.
7. Și sculându-se, s-a dus la casa sa.
8. Iar mulțimile văzând acestea, s-au spăimântat și au slăvit pe
Dumnezeu, Cel care dă oamenilor asemenea putere.

Cu greu ne este de obicei, fiecăruia dintre noi să
ne recunoaștem propria noastră istorie, în trăsăturile ei
întunecate sau în cele luminoase.

Întoarceți-vă cu gândul la vremea când, am
postit, ne-am spovedit și ne-am împărțit cu Sfintele lui
Hristos Taine, în ce stare fericită era atunci sufletul
nostru! Ce luminos i se părea totul: și în sine, și în
jurul său, și deasupra sa, și în depărtarea trecutului, și în
adâncul viitorului! Ce liniște împărătea pe tărâmul
inimii! Ce rânduială se înstăpânise în viața noastră, ce
cuvânt în gândurile noastre și ce tărie în împlinirea
hotărârilor bune! Ce răv-nă aveam de a căuta numai pe
Dumnezeu și de a umbla fără abatere pe calea poruncilor
Lui! Ni se părea că nimeni nu-i mai fericit ca noi, și ne
spuneam: -Niciodată nu vom trăda viața îndreptată pe
care am început-o acum, ca să nu pierdem această
bucurie și ca să fim întotdeauna ai Tatălui Ceresc, a Că-
rui atingere a dreptei Sale purtătoare de grijă o simțea
atât de puternic atunci inima noastră".

Ce fericiiți, cu adevărat, sunt cei ce au rămas cu
fapta, chiar dacă nu deplin, în aceste bune aplecări și
făgăduințe făcute în fața conștiinței ! — Dar toți sunt
astfel, oare? Ia amintiți-vă! Iată, a trecut postul, care-l
înțelepțește și cumintește pe om, și au venit luminatele
sărbători; după acestea a urmat anotimpul cel înflorit și
zâmbitor. Ne-am îngăduit o anumită destindere, ca și
cum am fi avut dreptul la odihnă după nevoia vieții
aspre pe care o duseserăm până atunci. Să ne dedăm
plăcerilor cu totul - nici prin gând nu ne trecea. La
început am vrut numai să ne plimbăm puțin, fără a ne
gândi la ceea ce urmează. Această primă distracție a
lăsat, însă, o urmă vădită în suflet și a clătinat destul de
mult rânduiala cucernică ce se statornicise în noi.
Râvna pentru o viață aspră a slăbit și gândul ne fugea
adeseori la nevinovata plăcere pe care o gustasem. Am
mai părăsit din îndeletnicirile evlavioase cuvenite - nu
fără a ne fi dat seama, dar fără frângerea de inimă
cuvinită - și îndată ce s-a ivit prilejul iarăși distracții și
plăceri. De acum ne-am distrat mai cu îndrăzneală; și
dacă gândurile bune veneau să ne facă serioși, le
respingeam cu îndrăzneală, ca pe niște gânduri venite la
vreme nepotrivită. Roadă ? Intunerice și tulburare.
Simțeam ce greutate și strămtorare este în pravila de
viață evlavioasă pe care am luat-o asupra-ne, și deseori
ne venea în gând: „Ce-ar fi s-o părăsim? Lasă că o să
vină iar vremea bineprimată și vom începe din nou să
lucrăm Domnului, iar acum să ne mai destindem
puțin". Și a urmat destindere după destindere! Intre
timp, patimile cu care eram obișnuți au ridicat capul și
au început obișnuita lor împreună-vorbire cu inima.
În continuare, cădere după cădere - și totul, atât
înăuntru, cât și în afară, a ajuns la întocmirea
păcătoasă dinainte.

Tu, cel care te-ai supus acestei nefericiri,
compară ce este acum în tine cu ceea ce era: întristează-
te și plângi!

Înțelegi ce rostești ?

Așteptăm în spațiul acestei rubrici întrebările dumneavoastră în legătură cu orice neînțelegere sau nedumerire referitoare la rugăciunile sau actele de cult ortodox.

Ce trebuie să înțelegem prin **Fericit bărbatul care n-a umblat în sfatul necredincioșilor, propoziția cu care începe Psaltirea (Psalm 1, 1) și care se ce se intonează și ca imn în cadrul slujbei vecerniei** ? Oferim în rândurile ce urmează câteva din semnificațiile pe care oferă Sfântul Vasile cel Mare:

„La propriu vorbind și în primul rând, vrednic de fericire este binele adevărat. Iar acesta este Dumnezeu. De aceea și Pavel, voind să amintească de Hristos, zice: *Potrivit arătării fericitului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos* (Tit. 2, 13). Fericit cu adevărat este Cel care prin Sine este bun, spre Care privesc toate, pe Care îl doresc toate, adică Firea cea neschimbată, Vrednicia de Stăpân, Viața cea netulburată, Viețuirea cea lipsită de durere, în Care nu este schimbare, pe Care nu o atinge transformarea, Izvorul cel curgător, Harul cel îmbelșugat, Comoara cea neîmpuținată. Oamenii însă sunt neînvățați și iubitori de cele lumești; nu cunosc natura binelui însuși, adeseori fericesc pe cele care nu merită; fericesc bogăția, sănătatea, strălucirea vieții; dar nimic din acestea nu-i bun prin natura sa, nu numai pentru că acestea înclină ușor spre cele potrivnice, ci și pentru că nici nu pot să-i facă buni pe cei care le au. Cine-i drept pentru că are bani ? Cine-i cast pentru că e sănătos? Dimpotrivă, adeseori trec în slujba păcatului cei care se folosesc rău de ele. Fericit este, dar, cel care are pe acelea care sunt vrednice de luat în seamă, cel care participă la bunurile care nu se pierd.

Cum îl vom cunoaște însă pe acesta ?

Cum ? Că „*n-a umblat în sfatul necredincioșilor*”

Dar, înainte de a spune ce înseamnă „*a umbla în sfatul necredincioșilor*”, vreau să vă lămuresc nedumerirea pusă de textul acesta. Că cineva m-ar putea întreba: - Pentru ce profetul face o alegere și fericește numai pe bărbat ? Nu exclude, oare, pe femei de la această fericire ?

Doamne ferește ! Una este virtutea: atât pentru bărbat, cât și pentru femeie; pentru ca, așa precum crearea amândurora s-a bucurat de aceeași cinstire, tot așa și răsplata să fie pentru amândoi tot de aceeași cinstire. Ascultă ce spune Cartea Facerii: „*A făcut Dumnezeu pe om; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut pe el; bărbat și femeie i-a făcut pe ei.*” (Fac. 1, 27). Cei care au aceeași fire au și aceleași lucrări; iar cei care săvârșesc aceeași faptă, aceia primesc și aceeași plată.

Dar atunci pentru ce, amintind pe bărbat, a trecut sub tăcere pe femei ? Pentru că, o dată ce este vorba despre o singură fire - firea omenească -, psalmistul a socotit că este de ajuns să arate întreaga fire prin cel care conduce firea, adică prin bărbat.

Așadar, **Fericit bărbatul care n-a umblat în sfatul necredincioșilor**”. Uită-te cât de precise sunt cuvintele ! Fiecare cuvânt este plin de învățături. Psalmistul n-a spus: „care nu umblă în sfatul necredincioșilor”, ci: „*care n-a umblat*”. Că nu-i vrednic de fericire cel care este încă

în viață, pentru că-i este necunoscut sfârșitul; dar cel care a împlinit ceea ce era dator să facă, cel care și-a încheiat viața cu un sfârșit care nu poate fi pus la îndoială, acela negreșit este fericit.

Dar atunci pentru ce spune, tot în psalmi, că sunt fericiți cei „*care umblă în legea Domnului*” (Ps. 118, 1) ? Că aceste cuvinte spun că sunt fericiți nu cei care au umblat, ci cei care încă umblă. Pentru că cei care săvârșesc binele au lauda în în-săși fapta pe care au săvârșit-o; dar cei care se feresc de rău nu mai sunt de lăudat dacă înclină o dată sau de două ori spre păcat, ci dacă vor putea să evite pentru totdeauna săvârșirea răului.

În șirul cuvântului meu însă mi-a venit în minte și o altă nedumerire: Pentru ce psalmistul nu fericește pe cel ce săvârșește virtutea, ci pe cel ce nu face păcatul ? Că așa va fi numit fericit și calul, și boul, și piatra. Da, care ființă neînsuflețită a stat pe calea păcătoșilor, sau care ființă necuvântătoare a șezut pe scaunul ciумаților ? (Ps. 1,1)

Așteaptă puțin și vei afla răspunsul ! Psalmistul adaugă: „*Ci în legea Domnului voia lui*”. (Ps. 1,2) Iar cugetarea legii dumnezeiești o poate face numai o ființă cugetătoare. Noi însă spunem și aceea că început pentru dobândirea faptelor bune este îndepărtarea de fapte rele. Că spune psalmistul: „*Ferește-te de rău, și fă binele !*” (Ps. 36, 27).

Psalmistul, ducându-ne cu înțelepciune și dibăcie la virtute, a făcut din îndepărtarea de fapte rele început al faptelor bune. Dacă ți-ar fi pus îndată înainte săvârșirea faptelor desăvârșite, ai fi pregetat să le faci; dar așa, te obișnuiește mai întâi cu faptele mai ușoare, ca să îndrăznești mai pe urmă spre cele mai grele. Aș spune că practicarea bunei credințe se aseamănă cu o scară; cu scara aceea pe care a văzut-o odinioară fericitul Iacov; unul dintre capete era jos, pe pământ, iar celălalt capăt se urca mai presus de cer (Fac. 28, 12). Deci cei care se îndreaptă spre viața cea virtuoasă trebuie să meargă pe urmele virtuții începând cu primele trepte, și de la ele să pă-șească pe treptele următoare, până ce se urcă, printr-un urcuș săvârșit încetul cu încetul, la înălțimea pe care o poate atinge firea omenească. După cum prima treaptă a unei scări este îndepărtarea de pământ, tot așa și cu viețuirea cea după Dumnezeu: început al urcușului este îndepărtarea de rău. Pe scurt, abținerea de la o faptă oarecare este mai ușor de îndeplinit; de pildă poruncile: „*Să nu ucizi*”, (Ieș. 20, 13) „*Să nu fii desfrânat*”, (Ieș. 20, 14) „*Să nu furi*”; (Ieș. 20, 15) fiecare dintre aceste porunci are nevoie de abținere și de nemișcare; dar poruncile „*Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși*” (Matei 19, 19), „*Vinde-ți averile tale și dă-le săracilor*”(Matei 19, 19), „*Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă, mergi cu el două*”(Matei 5, 41; - *1 Milă=8 stadii*; la greci, o stadiu măsura 600 de pași, a căror lungime varia între 147 și 192 de metri; o milă deci avea între 1176 de metri și 1536 de metri) au nevoie pentru săvârșirea lor de strădanie de atleți, au trebuință de suflet tânăr. Minunează-te, dar, de înțelepciunea celui care ne duce la desăvârșire prin porunci mai ușoare și mai lesne de îndeplinit!”

Sfântul Vasile cel Mare, *Tâlcuiri la Psalmi*

Sufletul omului reprezintă cel mai important receptor al realității. Pentru că realitatea nu este cea pe care o percepem pe calea simțurilor, pe care o vedem cu ochii, ci este cea pe care o simțim cu sufletul. Degeaba este frumos afară, este soare și senin, dacă ești trist, toate sunt urâte.

Starea sufletului - spunea Părintele Gala Galaction în paginile Jurnalului său - poate arunca asupra vieții, fie voal de mireasă, fie zăbrălnic de doliu. Cum îți este starea sufletului așa îți este viața. Câți nu alergăm după fericire în această viață ?! Câți dintre noi nu nădăjduim la prima încercare și spune: “sunt un nefericit”. Pentru că așteptăm în mod pasiv fericirea ca pe un dar de la Dumnezeu. Ei bine, fericirea este rezultatul strădaniilor și al jertfelor personale. Spune Sfântul Vasile cel Mare, cu cât te-ai sacrificat mai mult pentru a obține ceva în lumea aceasta, cu atât mai mult vei prețui ceea ce ai obținut. Ceea ce-ți pică cu titlu de gratuitate pleacă repede, fără să lase în conștiința ta amintiri.

De aceea, starea sufletului nostru este foarte importantă în percepția realității. Pomul bun face poame bune, pomul rău face roade rele, și iată cum, starea sufletului se resfrânge asupra a tot ceea ce trăim în viața noastră. Dacă sufletul îți este curat, neîncărcat cu păcate, cu siguranță fericirea o vei descoperi mult mai ușor. Dar, atrăgea atenția Sfântul Nicolae Velimirovici și spunea: atunci când vorbim de ochii omului, nu se referă doar la capacitățile sale personale de percepție. Ochii noștri sunt și cei din jur. Mergând pe principiul comunicării, fiecare dintre noi, cu cât se încrede mai mult în cei din jurul său, cu atât mai mult își va mări percepția asupra a ceea ce se petrece de fapt. Și astfel, spunea Sfântul, mare importanță au în viața omului, părinții care devin pentru copil ochii săi, vede realitatea prin ceea ce îi spune mama și tata, învățătorii și ei sunt ochii copilului—toți cei care educă și formează un copil, îi pun în suflet tot ceea ce nu poate vedea și vede, și ochii omului sunt și conducătorii săi, și desigur, tot între ochii omului trebuie considerați și păstorii. Și atunci, se întreba Sfântul: vrem și așteptăm de la copil, viață morală, de unde, atunci când părinții îi sunt imoral și nedrepti; așteptăm de la copil stăruință și seriozitate, dar când învățătorul, pedagogul nu este el însuși serios, este foarte greu ca să primească copilul o doză de seriozitate pentru viața sa; așteptăm de la copil credință, de unde să vină, când vede în jurul său atâta necredință ?!

Iată cum devine foarte importantă atitudinea noastră față de cei mai mici, despre care Mântuitorul zice: „*vai omului aceluia prin care vine sminteala*”(Matei 18, 7), iar în altă parte vorbește astfel despre omul iresponsabil față de cei mici: *Mai de folos i-ar fi dacă i s-ar lega de gât o piatră de moară și ar fi aruncat în mare, decât să smintească pe unul din aceștia mici* (Luca 17, 2) Din această perspectivă, capătă o greutate aparte atitudinea noastră, fapta noastră concretă exemplul pe care-l oferim semenilor noștri.

Cel mai eficient mod de a zidi sufletește pe oameni rămâne însă fapta cea bună, milostenia. Cel milos și dispus oricând a sări în ajutorul semenului nu se poate să treacă neobservat în societate, deși suntem destul de abrutizați de interesele materiale. O sensibilitate anume nu ne lasă

indiferenți în fața gestului frumos.

Și în cazul binefăcătorilor din evanghelia de astăzi, iată cum gestul lor a fost mai grăitor decât o rugăciune, căci Hristos nu-i întreabă nimic, nu le cere nimic, ci înțelege totul doar din gestul lor, pe care-l consideră expresie a unei credințe deosebite ce se vedește mai cu seamă prin capacitatea lor de a-și depăși egoismul, de a se uni în efortul spre a face bine unui semen încercat. Așa se clădește Raiul aici pe pământ, arătând celor din jur, prin faptele noastre de milostenie, cât de mult îi iubim sau, mai bine zis, cât de mult îi iubește Dumnezeu prin noi, prin gestul nostru.

Evident, însă, grija față de semenii, preocuparea pentru binele aproapelui nu poate să nu intre în conflict cu grija față de sine însuși, cu binele propriu. De obicei, primim cu compasiune doar spre cei ce o duc mult mai greu decât noi din punct de vedere material. Pe cei mai înstăriți, chiar îi judecăm atunci când ne solicită ajutorul: cine l-a pus să ajungă în situația aceasta ? Și nu e singura situație, judecarea semenului ne apare în minte ori de câte ori ni se solicită ajutorul. Într-un fel e bine, e semnul unei milostenii responsabile - nu știi cât de bună este fapta de a da bani celui ce știi că-i va bea la primul colț ! Dar pe cât posibil trebuie să ne ferim a judeca luându-ne pe noi ca etalon, raportându-ne la interesele noastre materiale.

Un model cum privea un părinte călugăr datoriile sale față de propria persoană, față de trup, ni-l oferă Patericul, într-o pildă în care se spune că la moartea bătrânului călugăr, ucenicii adunați în preajma patului său se rugau. Și după o perioadă lungă de tăcere și rugăciune, el își deschide puțin ochii și le spune: *rugați-vă pentru sufletul meu, să nu-mi pierd sufletul*. Unul dintre ucenici îi replică: *Părinte, ai făcut cele bune, Dumnezeu va purta grijă de suflet. Noi acuma ne rugăm pentru sănătatea trupului, pentru că am vrea să te revedem viguros între noi*. Dar călugărul le spune: *Nu vă mai rugați pentru trupul meu, pentru că prea multe foloase nu mi-a adus în viața aceasta, rugați-vă pentru suflet*. Acest cuvânt al bătrânului a fost foarte ziditor pentru ceilalți spre a înțelege cât este de important la ce te raportezi în viața aceasta, cum trebuie să te străduiești să dai și o dimensiune spirituală faptei de milostenie.

Noi suntem în viața de fiecare zi victime ale propriului nostru interes. Osândim pe oricine în jurul nostru, găsim întotdeauna pe cei din jurul nostru vinovați, ne deplângem situația, dar uităm că propriile noastre interese sunt mult mai presus de posibilitățile noastre, de darurile și harurile pe care Dumnezeu ni le-a dăruit fiecăruia dintre noi. Am auzit nu demult, o interesantă modalitate, a indigenilor americani de a prinde în capcană maimuțele: puneau o nucă de cocos, în care făceau o gaură foarte mică, o prindeau foarte bine de un copac și în nuca de cocos puneau orez. Maimuța venea, băga mâna acolo, strângea în pumn orezul pe care reușea să-l ia, dar nu mai putea să îl scoată din nuca de cocos. Dacă ar fi deschis pumnul să lase orezul, și-ar fi putut trage mâna cu ușurință. Dar maimuța nu era capabilă să renunțe și astfel, cădea victima propriei sale lăcomii: nu mai dădea drumul orezului spre a se elibera... Și în felul acesta, singură se oferea pradă celor care i-au întins capcana. Poate că este o asemănare la care ar trebui să medităm...

Pr. Mihai Mărgineanu